

mímelnie, és az akasztás aktusában érintkeznie kell magával a bűnnel, magába olvasztva annak minden kéjes-borzalmas vonását. Nem bírta el, hogy ő a sors, és nem csupán a sors játékszere.

És én tudtam, hogy nekem igazán lenne okom fellógnom magam, mert én nem hallom meg, amit a benső énem diktál, nem úgy, mint az a hóhér velem szemben, vagy csak nagyon ritkán hallom meg, és akkor se követem, amit mond nekem, mert néha bömbölve vágja a fejemhez, és én megrémülök, majd meg olyan cérnavékony hangon mondja, hogy az is neveltségessé válik, amit mond. Máskor meg várom, hogy megszólítson, fülelek teljes erőmből, de ő makacsul hallgat, mintha ő lenne a sors, aki játszik velem, konokul hallgat, és én látom, hogy az arcán gúnyos mosoly bujkál.

És ahogy az autósiskola irányába fordultam, elszaladt mellettem az a vörösés hajú lány, aki előttem szokott ülni, és akinek a válla alatt kígyó tekereg, és én unalmamban gyakran rápillantok erre a kígyóra, és belenézek a rám meredő szemébe. Megszaporáztam a lépteimet, hogy el ne késsem, de borzongás futott végig a gerincemen, a nyakszirtemtől leszaladt egészen a lábamba, és oda befészkelte magát. Úgy éreztem, valaki néz engem. Megtorpantam és félve hátrapillantottam: a tetoválószalonnál előtt egy alak dohányzott, a hamut a csatornalefolyóba pöccintette, fejével a kirakat felé bökött. Melyik tetszik, kérdezte; aztán rám nézett: az akasztófás, mi? Egy óra alatt megcsináljuk, mondta, és én szememmel a fotót kerestem. A hóhér lassan

felém fordult, éreztem, ahogy néz engem, de nem tudtam eldönteni, hogy ellenségesen méreget-e a csuklya alól, vagy szánakozik rajtam. És a feje fölött köröző holló lomhán alább ereszkedett, előre nyújtotta a lábait, szárnyait oldalra tárta, a farktollait legyezővé bontotta ki, és végül nyolc karmával belekapaszkodott a csuklyába. Teste előrebillent, és csőrével a hóhér szemé tájára vágott. Iszony ömlött el rajtam, beszüremkedett a bőröm alá, átszivárgott a vérembe, teljesen átjárt, és éreztem, felemészt egészen. És félelmes dühömben a hajamat borzoltam és a kavicsokat kezdtem rugdosni, amelyek ott heverték a simára csiszolt sárga macskaköveken: meszsze pattogtak, mintha jókedvemben kacszátam volna velük.

És ahogy a kavicsok ide-oda verődtek, és nekiütöztek a házfalnak, és még onnan is visszapattantak egészen a cipőm orráig, és én a hajamat borzoltam dühömben, akkor valaki azt súgta a fülembe, tisztán és érthetően, úgymint fülelnem se kellett, hogy meghalljam: szedd le a hóhért a kötélről, és add vissza a földnek. S ha megadtad a módját, behunyt szemmel kortyolj a törött fülű bögrédből, hogy az a barna lé megcsiklandozza a torkodat... Aztán kapaszkodj fel a bitóra, markold erősen a kötelet, és mutass be egy tízpontos tornagyakorlatot: szeld a levegőt, lendülj kézállásba, homoríts feszesen. És ha a szaltó nem sikerül, még tizedikre sem, és a bokád kibicsaklik...

Igen, gondoltam, utána még mindig felköthetem magam...

BORSODI L. LÁSZLÓ

Vers a konyhából

Ülsz és hallgatsz.

A konyhában (természetesen).

Hallgatni ott szoktál.

Hallgatni ott tudsz.

*Ilyenkor – ha mozdulsz –
rezdüléseid kések pengéje.*

Poharak csörömpölnek (esetleg).

(Jó lenne

visszahallgatni,

viszontrezdülni kések pengéseként,

csörömpölni,

de pontosan,

tisztán!)

Valami visszavonhatatlan.

Holnap újra próbálkozhatsz.

Közelítők

Miért jönnek?

Miért sírnak?

Éjszakámban

Kik havaznak?

Csak nevetnek.

És nem szólnak.

Éjszakámba

Befalaznak!